

PRAVDA BOLA POCHOVANÁ HLBOKO POD ZEMOU.
AŽ DOTERAZ.

ANGELA MARSONSOVÁ

MŔTVE DUŠE

ikar

ANGELA MARSONSOVÁ

MŔTVÉ DUŠE

PRAVDA BOLA POCHOVANÁ HLBOKO POD ZEMOU.
AŽ DOTERAZ.

Preložila Martina Šturcelová

IKAR

Angela Marsons
DEAD SOULS

Copyright © Angela Marsons 2017
Translation © 2019 by Martina Šturcelová
Jacket design © 2019 by Diana Delevová
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6897-5

Túto knihu venujem svojej partnerke Julie,
ktorá ma dennodenne drží za ruku.

Raz pochopíš, akú neoceniteľnú úlohu
hráš v celom procese.

Justin sa zahľadel na čepeľ pritisnutú na svojom zápästí. Nôž patrila matke, chvenie bolo jeho.

Na sekundu sa zastavil nad praktickou stránkou svojho konania. Zvolil si správny nôž? Mal ich veľa na výber. V zásuvke s príborom, v drevenom stojane na linke, v ozdobnej škatuli.

Tento nebol jeho prvou voľbou. Pôvodne siahol po najväčšom so zúbkovaným ostrím. Rad zubov vyzeral ako pohorie.

Rukoväť sa držala dobre, no striasol sa pri myšlienke, ako sa mu tie zuby zarežú do kože. Koľká irónia. Chystal sa ukončiť vlastný život, no bál sa bolesti.

Odložil veľký nôž a vzal si iný. Dlhý, elegantný s hrubšou, robustnejšou rukoväťou. Jeho mama ním v nedeľu krájala mäso.

Zmocnil sa ho smútok zmiešaný s lútosťou.

Spomenul si, ako každú nedeľu nadšene čakal pri stole s mladšou sestrou na najlepšie jedlo týždňa. Jeho matka priam slávnostne rozložila na stôl tanieri. Tvár jej žiarila hrdosťou. Naprázdno prehltoť pri predstave, že sa pri myšlienke naň už nikdy takto nezatvári.

Ruka sa mu zachvela. Uvažoval, či sa dá nejako vrátiť späť do obdobia dospievania, keď mu stačil pocit, že patrí do rodiny. Výlety, dovolenky pri mori, filmové večery.

Zatvoril oči.

Ten chlapec bol preč. Už dávno. Zlosť, ktorá sa v ňom usadila, medzitým prerástla do hotového pekla.

Vedel, čo musí spraviť.

Matkina tvár sa mu vryla do mysle. Bolest' cítil takmer na fyzickej úrovni.

S výkrikom potiahol čepel' krížom cez hrud'.

Pridal tak ďalšiu ranu k jazvám po predošlých neúspešných pokusoch. Tentoraz zaznamenal pokrok a na konci tenučkej čiary sa zjavila malá kvapka krvi.

Stále ju videl pred sebou. V očiach mala pochopenie a odpustenie. Presne tak sa naňho pozerala, keď ostal po škole, pretože na dvore zbil spolužiaka. Alebo keď jednému chlapcovi ukradol bicykel a zničil mu predné koleso. Boli to chyby a ona mu ich odpustila.

Tentoraz to však bude iné.

Za celých osemnásť rokov nikdy tak netúžil vrátiť čas. V posledných dvoch dňoch na to myslel každú hodinu. Nebolo mu ľúto iba seba. Už sa neožení. Neprivedie domov priateľku. Nebude mať deti. Lutoval skôr mamu. Obe-rie ju o jediná nádej na vnúča.

Jej tvár sa mu pred očami zmenila. Bola v rozpakoch, zmätená.

Zabolela ho jej bolesť.

Určite bude spochybňovať samu seba. Premýšľať, kde spravila chybu. Či sa dajako previnila.

V očiach ho zaštipali slzy.

„Nie je to správne,“ šepol a pokrútil hlavou.

Nedokázal zniesť pocit, že si to bude mama vyčítať. Nebola to jej vina. Nič z toho celého. Spôsobil to iba on.

Pustil nôž a zo zásuvky pri posteli vytiahol zápisník a pero.

Bol si istý, že niet inej cesty. Vedel to už dva dni. Nechcel

však, aby sa mama do konca života cítila vinná za jeho rozhodnutia. Nikdy by si to neodpustil a ani ona by neprepáčila jemu, nech by sa akokoľvek snažila.

Spomenul si na bezmocný, vyľakaný výraz, túžbu poznať pravdu a dôvod jeho činov. Odrazu to nedokázal vysvetliť a prišlo mu zo seba zle. Bože, tie vystrašené oči prebudili v jeho srdci pocit hanby. Až vtedy si uvedomil, čo sa z neho stalo. Temnota vlastnej duše mu vyrazila dych. Zmenil sa na netvora.

Ním sa to však neskončí. V skutočnosti to bol iba začiatok. Smrť prichádzala ruka v ruke s nenávisťou a on bol priveľmi zbabelý, aby ich zastavil.

Položil odkaz pre mamu na vankúš a znovu schytil nôž.

Pevne ho zovrel a sústredil sa na žilu na zápästí.

Zarezal do pokožky.

Tentoraz to myslel vážne.

1. kapitola

„Bryant, odboč doľava!“ vykrikla Kim, len čo začula v diaľke sirény.

Jej namosúrený kolega ihneď poslúchol. Brzdy zapíšťali a ocitli sa v priemyselnej oblasti.

„Boli sme na ceste domov, ak sa nemýlim,“ zašomral.

Kim ho ignorovala a sústredene sledovala priestor napravo i naľavo, či sa medzi tmavými budovami niečo nepohne.

„Šéfka, pravdepodobne vieš, že na stanici sú aj iní polic...“

„Boli sme asi kilometer a pol od ozbrojenej lúpeže a ty myslíš iba na večeru?“ vyštekla. Mohol si za to sám, načo nechával zapnutú vysielacčku.

„Máš pravdu,“ pripustil. Aj to najchutnejšie jedlo bolo nič v porovnaní s krvácajúcou bodnou ranou v bruchu nevinného muža.

„Stavím sa, že je niekde tu,“ vyhlásila Kim a prižmúrila oči do tmy.

Podľa opisu páchatel'a predpokladala, že pátrajú po Paulovi Chaterovi, veľmi produktívnom devätnásťročnom zlodejovi, ktorého už viackrát dotiahla na stanicu. Prvý raz, keď mal jedenásť.

Mal zákaz vstupu do každého nákupného centra aj obchodu na hlavnej ulici, ktorý bol napojený na informačnú sieť, a jeho fotka kolovala viac ako pornonahrávka nejakej hviezdy reality šou.

„Prečo práve tu?“ uvažoval nahlas Bryant.

„Pretože to je ako malé mestečko,“ odvetila Kim. „Viac ako dvesto stavebných jednotiek a takmer päť kilometrov od cesty.“

Neprešli ani päťsto metrov od obchodu a chalan mal starý moped s pochybným výfukovým tmičom. Určite sa chcel čo najrýchlejšie dostať z cesty.

„Je to tu také obrovské, že keby sme sa rozdelili, nestretieme sa ani po hodine,“ zamrmala Kim.

„Takže asi ráta s tým, že ho tu budeme hľadať,“ nadhodil Bryant.

„Nie v Astre Estate,“ usúdila. „Pozornosť bude venovať skôr tým poondiatym sirénam.“

Paul Chater sa v posledných rokoch orientoval pri vykrádačkách na malé obchodíky, ktoré mali málo bezpečnostných kamier alebo nijaké. Pobyty za mrežami vnímal ako pracovné riziko a zaslúžený odpočinok. Informácia o noži však bola prisilná káva.

Kim stiahla okno v nádeji, že Chatera prezradí rachot motorky. Približujúce sa sirény však všetko zmarili.

„Šéfka, nenájdeme...“

„Tam je!“ zvrieskla a vystrčila prst.

Bryant dupol na plyn.

„Nevyplaš ho,“ upozornila. „Hľadá úkryt. Ak zosadne z motorky a pôjde ďalej pešo, nikdy ho nechytíme.“

Mozog jej pracoval na plné obrátky. „Pokračuj na koniec ulice, odboč doprava, potom doľava.“

Vedela, že ak má Chater aspoň nejaký orientačný zmysel, pôjde k západnému okraju pozemku. Strmý svah sa tam zvažoval ku kanálu pre lode. Smer jeho jazdy však naznačoval, že si vybral najprv rovnú cestu o kilometer bližšie.

Prešli cez parkovisko pred železiarstvom a napojili sa na cestu. Vtom sa zjavil Chater. Upaľoval presne tam, kam predpokladala Kim.

„Dobehni ho,“ prikázala.

Bryant znovu zrýchlil.

Chater sa obzrel.

„Pridaj,“ vyštekla.

Podľa hlasitosti sirén pochopila, že policajné autá vošli do štvrte, no aj tak boli priveľmi ďaleko.

Ostali na Chatera sami.

„Priblíž sa k nemu,“ zavelila a stiahla okno.

Boli asi dvesto metrov od svahu.

„Šéfka, čo to...?“

„Stoj!“ skríkla, keď bola na Chaterovej úrovni.

„Stoj!“ zopakovala do jeho prekvapenej tváre.

Stopäťdesiat metrov.

„Šéfka, nerob nič...“

„Zastav tú zasranú motorku!“ zrevala.

Sto metrov pred svahom odhodil stroj a ďalej utekal pešo.

Motorka narazila na cestu.

„Dostaň ma bližšie,“ dychčala.

„Naozaj chceš...?“

„Slušne som ho požiadala, Bryant,“ odsekla a otočila sa na sedadle.

Päťdesiat metrov od násypu bola na úrovni jeho ramena.

Na sekundu zaváhala, no spomenula si na oznam vo vysielacke. Pán Singh krvácal vo svojom obchode.

Dvadsaťpäť metrov.

Otvorila dvere a tresla ho do stehna.

Bryant dupol na brzdu a len tesne minul zvalenú motorku.

Kim vyskočila z auta. Chater sa pozbieral a rozbehol k svahu.

Zo všetkých strán sa rútili sirény. Utekal tri metre pred ňou.

Skočila po ňom práve vo chvíli, keď stúpil nohou na kopec.

„Mám ťa!“ zvolala a vrhla sa naňho. Hrubý zips koženej motorkárskej bundy sa jej pritisol na brucho a zarezal do jeho chrbta.

Chater zaskučal a pokúsil sa vymaniť z jej zovretia.

Otočila ho a pozrela sa mu do tváre cez plexisklo prilby.

„Tak čo, ty kus hovna!“ Sadla si mu na brucho. „Čo si vyviedol tentoraz?“

„Zlez zo mňa, štetka,“ zavrčal a pokrútil bokmi ako Ricky Martin.

Zovrela ho stehnami. „Kde je ten nôž, Paul?“

„Nemal som nijaký nôž,“ bránil sa.

Lož mu vykĺzla rýchlo spomedzi pier, no oči ho prezradili.

„Kde je, Paul?“ nástojila Kim a stisla nohy silnejšie.

„Povedal som ti. Nemal som nijaký nôž,“ skríkol, keď nabral viac odvahy. „Iba som dostal chuť na cigy.“

Kim vrela krv v žilách. Nevinný muž krvácal vo vlastnom podniku a jeho život visel na vlásku, pretože tento všivák nemal chuť zaplatiť za cigarety.

„Tak si zožeň prácu a kúp si ich,“ usmiala sa naňho a zovrela ho nohami ešte pevnejšie. Pri obrubníku práve zastalo policajné auto.

Zdvihla pohľad na kolegu, ktorý stál so založenými rukami opretý o kapotu ich astry. „Bryant, ty vieš, ako neznášam flákačov.“

„Máme ho odviesť, madam?“ spýtal sa jeden zo strážnikov, keď pri nich zabrzdilo druhé auto.

Kim prikývla a postavila sa vedľa Chatera. Vytiahla si z čiernych vlasov vetvičku a sklonila hlavu. „Vždy si bol somár, Paul, ale teraz si somár s nožom. To ťa nadjho stiahne

z obehu,“ zasyčala a odovzdala ho policajtom. „Nôž je určite niekde tu, chlapci.“

„Nevyrieši to všetky tvoje problémy, ty sviňa,“ zaškeril sa Chater. „Vonku je veľa takých, ako som ja. Už sa blížia.“

„To dobre viem, Paul, ale ako sa hovorí, aj málo je lepšie ako nič.“

Vykročila k Bryantovi, ktorý len krútil hlavou. Oprášila si dlane a usmiala sa. O jedného smrada na ulici menej.

„Dobre. Už sa môžeš ísť domov navečerať.“

2. kapitola

Po letmom pohľade na mladé tváre mala doktorka A čo robiť, aby nezastonala. Jej kolega z Astonovej univerzity bol na ceste do Dubaja, kde mal radiť novovymenovaným policajným dôstojníkom, ako sa robia vykopávky.

Ona trčala uprostred Black Country s hlúčikom znechutených študentov s typickým pondelkovým výrazom, ktorý ako skúsená profesionálka sama nedávala najavo. Kde len boli mladé nadšené hlavy s mozgami bažiacimi po nových informáciách? Hneď by sa jej pracovalo lepšie. Dúfala, že najbližšia žiadosť o konzultáciu v nejakej príjemnej teplej krajine pristane aj na jej stole.

„Stúpte bližšie,“ zamávala rukami.

„Chcela povedať pristúpte,“ vysvetlil jej asistent Timothy.

Začala zuby. Áno, sem-tam poplietla niektoré slová, no ak nechápali jednoduchý pokyn, nebudú si rozumieť vôbec.

Sprejom označila hranicu dvoch metrov na šírku a jedného metra na dĺžku. Štrnásť študentov cúvlo a vytvorilo skupinky. S rukami vo vreckách a plecami natlačenými tesne pri sebe čelili novembrovým siedmim stupňom. Vietor bol síce studený, no nie ostrý. Doktorka A mala sto chutí poslať mládež do svojho rodného Macedónska na Balkánskom polostrove, kde sa chladný vietor z Ruska preháňa cez doliny a sťahuje teploty na mínus dvadsať.

„Kto mi pomenuje nástroje v kufríku forenzného ar-

cheológa?“ vyzvala ich a otvorila tašku, ktorá ležala pri lopatách.

„Fotoaparát,“ ozvalo sa spolu so zíváním.

„Skicár a ceruzky,“ vyslovil niekto ďalší.

„Pinzeta a tampóny,“ dodal zívajúci hlas.

„Baterka.“

Doktorka prikývla. Toto nebolo ťažké, no netešila sa dlho. Ich mozgy totiž potrebovali preradiť na iný stupeň, aby pridali viac odpovedí.

„Nezabúdajte, že toto je miesto činu,“ pripomenula.

„Páska.“

„Oblečenie na jedno použitie.“

Doktorka znovu prikývla a sklopila zrak na štvoruholník vyznačený na trávniku.

„Ste pripravení?“ Siahla po lopate.

Študenti sa pozreli jeden na druhého a prikročili bližšie.

„*Da mu se nevidi*,“ zašomrala si popod nos.

Letmo sa pozrela na Timothyho, ktorý prevrátil oči. Počas spolupráce s ňou sa naučil rozoznať jej macedónske prejavy frustrácie.

„S čím treba začať?“ skúšala ich.

„Očistiť si nástroje,“ zvolal niekto.

„Predpokladáme, že sú čisté,“ odvetila stroho.

V duchu zároveň dúfala, že si nikto z prítomných študentov nevyberie forenzný smer.

Bolo načase trochu im pomôcť s rozhodovaním. Začala kopať.

„Za bežných okolností treba najprv preskúmať vrchnú vrstvu pôdy. Nie je tu nič podozrivé, preto budem pokračovať a vysvetľovať priebežne.“

Podišiel k nej Timothy s ďalšou lopatou a pustil sa do práce.

Zopár študentov sa so záujmom priblížilo.

„V starobyľých oblastiach sú dôležité vrstvy úplne zahra-
bané. Na miestach činu je dôležitý aj aktuálny povrch. Pre-
javia sa na ňom dôkazy pochovania. To znamená, že aj zem,
po ktorej kráčate k miestu činu, je súčasťou priestoru a svo-
jou prítomnosťou môžete ovplyvniť alebo zničiť dôkazy.“

Počkala na prípadné otázky. Nijaké neprišli, pokračova-
la teda podľa učebného plánu. „Forenzný dôkaz sú sotva
badateľné. Forenzný archeológ musí dávať pozor na čokoľ-
vek vrátane odseknutých koreňov, suchých listov, uhynutej
vegetácie, stôp po nástrojoch, odtlačkov topánok, dokonca
aj odtlačkov prstov.“

Tesne za nasprejovanou bielou čiarou sa pomaly zväč-
šovala kopa rašeliny.

„Nálezy na forenzných miestach zvyčajne rýchlo podlie-
hajú skaze a na bežných archeologických náleziskách sa
nenachádzajú. Papier, látka, tabak, hmyz, vlasy, nechty,
mäkké tkanivá.“

Doktorka A skúmala znudené tváre, ktoré zízali na tri-
dsať centimetrov hlbokú jamu.

Podala lopatu brunetke po svojej pravici a naznačila mu-
žovi vedľa nej, aby si zobral nástroj od Timothyho.

„Kopte, prosím,“ zavelila a počkala, kým zaborili lopaty
do pôdy.

„Jestvuje aj možnosť, že sa nájde materiál nebezpečný
pre prostredie alebo človeka.“ Nadýchla sa. „Napríklad na-
bitá zbraň.“

Brunetka zaváhala. Odrazu dávali všetci pozor.

Doktorka kývla hlavou na obecnosť. „Áno, už sa to
stalo.“

Prešla poza kopajúcu dvojicu a mávla rukou, aby lopaty
posunuli ďalej. Tie decká sa potrebovali trochu zahriať.

S prstami prepletenými za chrbtom sa prechádzala a rozprávala.

„Každý dôkaz sa musí podľa zákona zaznamenať a uschováť. Podajte lopaty ďalej, prosím. Musí ostať pod ochranou, až kým...”

S pohľadom zabodnutým do jamy sa zasekla.

„Prestaňte!“ zapišťala.

Všetci prítomní v šoku podskočili.

„Odstúpte.“ Nespúšťala zrak z diery v zemi.

Podišla k okraju a kľakla si.

Prížmúрила oči a vystrčila pravú ruku. Timothy ako správny asistent presne vedel, čo robiť.

Na dlani jej pristál jemný štetec.

„Ludia, nezacláňajte mi,“ zvolala a sústredene žmúрила.

Jemne prešla štetcom po kúsku zeme. Srdce jej hlasno búšilo.

Vynorili sa okrúhle obrysy niečoho neznámeho, študenti zalapali po dychu. Možno nakoniec predsa mali nejaké vedomosti.

Doktorka A sa otočila ku kolegovi.

„Timothy, všetkých odtiaľto odveď. Potom zavolaj patológa a kriminálnu inšpektorku Stonovú.“

3. kapitola

Stacey Woodová s námahou spracúvala scénu pred sebou. Nechutné množstvo krvi sa dostalo zrejme do každého kúta malej izbičky v zadnej časti domu. To však nebol jediný problém. Krv nevidela prvý raz. Horšie to bolo so spomienkami, ktoré mala zatlačené kdesi vzadu v mysli.

V obklopení tenisiek, futbalových kopačiek, časopisov o autách a tričiek sa pozrela do očí Dawsonovi.

Bola to obyčajná detská izba. Okrem mŕtveho tela chlapca, opretého o stenu, a krvavej škvrny na podlahe. Kovový zápach krvi sa miešal s pachom spoteného oblečenia.

Hlavu mal zaklonenú dozadu, oči akoby v úžase hľadeli na strop poprúvaný krvou a čudovali sa, čo to vykonal. Biela jazva pod ľavým okom bola jediným nedostatkom na jemnej mladej pokožke. Rukáv bundy vykasany po lakeť odhaľoval osudnú ranu a na sivých obtiahnutých rifliach zaschli kovové škvrny.

Kuchynský nôž ležal iba pár centimetrov od jeho pravej dlane.

Stacey naň zízala a sústreďovala sa na pravidelný dych. Nechcela, aby si Dawson myslel, že nezvláda prácu v teréne. Dokázal vycítiť jej slabosť na kilometre. Ten nôž jej však pripomínal niečo, čomu sa myseľ nechcela venovať. Nie tu a teraz.

V duchu sa otriasla a zhrnula realitu. Matka našla syna

a v hysterickom záchvate zavolała záchranku. Tá sa skontaktovala s políciou a to isté spravil v rovnakom čase aj patológ. Stacey odhadovala, že chlapec je mŕtvy zopár hodín.

Mali hlavnú úlohu zistiť, či to nebola vražda nafingovaná ako samovražda. Zhoda medzi detektívmi a patológom by urýchlila proces a umožnila rodine začať s prípravou pohrebu.

„Myslel to vážne,“ vyslovil miestny patológ Keats. „Nakoniec.“

Stacey to bolo jasné. Niekoľko jaziev dokazovalo predošlé nepodarené pokusy, no tentoraz si žilu prerezal.

Pri pohľade na obludnú scénu sa Stacey neubránila predstave, že chvíle tesne pred smrťou museli byť bolestivé, citovo vypäté a náročné. Akoby nestačilo, že chlapec nevidel inú možnosť než ukončiť vlastný život. Jemnejšie zárezy naznačovali váhanie a utrpenie.

Stacey netušila, čo ho tak mučilo. Vedela však, že problémy tínedžerov nebyvajú až také neriešiteľné, ako sa zdajú na prvý pohľad. Možno keby sa o nich s niekým porozprával, nemyslel by si, že smrť je jediným východiskom. Striasala sa a prehltna žľč, ktorá sa jej tlačila do hrdla.

Vedela, že Keats tam ostane a dokončí obhliadku. Z jej pohľadu však nič nedokazovalo, že by bol do smrti Justina Reynoldsa zapletený niekto iný. V malej miestnosti by našli náznaky po boji, no jediný konflikt sa zrejme odohrával iba v chlapcovej hlave.

„Ste rád, že to tu môžete zabaliť, seržant?“ spýtal sa Keats a pozrel sa na Dawsona.

Ten prikývol. „Som spokojný, že tento mladý...“

Zvyšok Stacey nepočula. Vyšla z miestnosti a ani sa neobzrela.

4. kapitola

Kim ostro odbočila z dvojprúdovej cesty A456, ktorá oddeľovala policajné rajóny West Midlands a West Mercia.

Počúvla navigačný systém a ocitla sa na poľnej ceste za záhradným centrom.

„Je tá vec na drogách?“ zahučala, keď prístroj zahlásil, že dorazili do cieľa. Pôvodne si myslela, že ich vynález vedie nejakou skratkou a nakoniec sa vrátia k civilizácii alebo aspoň na asfaltový povrch.

Pravé koleso trafilo jamu a celé auto poskočilo ako na trampolíne. Bryant pokrčil plecami.

„Pardon,“ opravila sa Kim, len čo zbadala tri policajné autá a dva mikrobuses na štrku pri drevenej bráne.

Elektronické prístroje, našťastie, nepotrebovali ospravedlnenie.

Zastala tri metre za nimi, čím zablokovala jednoprúdovú cestu.

Spolu s Bryantom vykročili k bráne a zbadali, ako do mikrobusesov nastupujú skupinky študentov. Čulo diskutovali.

Vďakabohu, že niekto dostal rozum a poslal ich preč. Kim si bola istá, že na tento tréningový výjazd decká tak skoro nezabudnú.

Hoci ich oboch poznali, ukázali odznaky policajtom, ktorí strážili vstupnú bránu.

K miestu činu viedol čiastočne zošliapaný chodník, ktorý